

11 april vertrek van Schiphol voor vlucht naar Tokyo en bezoek graf vader.

Anneke (voor de tweede keer) en ik voor de (derde keer) gaan het land van mijn biologische vader bezoeken.

Gelukkig is Miyuki ook reeds op Schiphol, want zij zal onze steun en toeverlaat zijn voor de eerstkomende dagen.

Samen met Kaori en Yoko heeft zij heel spuurwerk verricht om 2 halfzusters en 1 halfbroer te traceren in de buurt van Osaka. Het voorbereidende eerste gesprek werd al eerder gevoerd door Kaori en Miyuki met halfbroer Akira. Het was voor hem een hele schok om te horen dat zijn vader nog een zoon had verwekt , een jaar ouder dan hijzelf. Vader Tomoko Murakami, had namelijk helemaal niets verteld over zijn verleden in de oorlog en over zijn verblijf op Java. Mijn moeder was een paar maanden zwanger van hem toen hij naar Japan terug moest, omdat Japan capituleerde.

Kaori en Miyuki konden pas kennis maken met Akira, na lang aandringen, want waarom zou hij naar een onwaarschijnlijk verhaal moeten luisteren? Bovendien had zijn vader na thuiskomst zich als een slechte echtgenoot en vader gedragen.

Zo slecht dat na zijn dood de familiebanden verbroken werden en foto's die aan hem herinnerden verbrand werden. Bovendien gaven de beide zusters direct al aan niet betrokken te willen worden met een kennismaking , beter gezegd, confrontatie met een uit de lucht vallende halfbroer uit Holland!

Met veel tact en geduld slaagden Kaori en Miyuki er toch in om Akira zover te krijgen dat hij erin toestemde om mij te ontmoeten en mij zelfs naar het graf te brengen van Makoto Murakami.

Miyuki bleek niet alleen een geweldige steun, maar was door haar kennis en zorgzame optreden ook de persoon die een goed hotel voor ons regelde, wist waar je heerlijk sushi kon eten en op het grote station van Tokyo de juiste treinen wist te vinden.

Op 14 april hadden we afgesproken in een wijk van Tokyo om bij een begraafplaats Akira te treffen. Hij stond daar al op de afgesproken tijd te wachten. Een grote luxe uitziende begraafplaats, met prachtige herdenkingsstenen. Volgens Miyuki moet er een behoorlijk bedrag betaald worden wil je daar begraven kunnen worden. Even terzijde: halfbroer Akira was een goed geklede zakenman, geverfd haar en volgens de dames met goed gesoigneerde handen en zelfs gelakte nagels! (Bijna had ik mijn handen in mijn broekzakken gestopt.)

Akira was naar Anneke en mij toe heel voorkomend zoals een Japanse heer betaamd, maar ook Japans afhoudend. Daar hij geen Engels sprak, moest het gesprek via de vertaling van Miyuki verlopen. Al snel beseften we dat het geen diepgaand gesprek kon worden, waarbij ik de vragen kon stellen die bij mij leefden. Vragen als : wat voor persoon was onze vader? Hoe was hij als vader ? Wat waren de redenen dat het gezin uit elkaar is gevallen? Volgens mijn moeder was hij een heel aardig persoon, hoe is dat te rijmen? Te persoonlijke vragen die je niet kon stellen aan een man die jou niet zag als een halfbroer.

Uiteraard hebben Anneke en ik ,Akira die veel reist, uitgenodigd om ons in Nederland te komen bezoeken , maar als een echte Japanner zei hij geen ja of nee.

Akira bleek wel een goede zoon die het graf van zijn vader regelmatig bezocht en zelfs daarvoor moest reizen van Osaka naar Tokyo en aangaf later begraven te willen worden in het zelfde graf!

Het bezoek aan het graf was voor mij emotioneel, maar tevens onwerkelijk. Het heeft dan ook lang geduurd voordat ik dit verslag kon schrijven.

Veel jaren gehoopt het graf van mijn biologisch vader te kunnen bezoeken, familie te ontmoeten en dankzij veel hulp ook eindelijk daarin geslaagd. Wat wil je nog meer?

In een interview afgenomen door de inmiddels bij ons bekende en zeer betrokken journaliste, Maki Okubo verscheen in de "Asahi" (landelijke krant in Japan), een mooi verhaal met een kop waarin ik mij kan vinden;

"Nederlander vind na 70 jaar zoeken het graf van zijn vader en familieleden en daardoor rust in zijn hoofd".

Edward Lehmann/Murakami.

Lieve Miyuki, heel veel dank zijn Anneke en ik jou verschuldigd. Zonder al jouw inspanningen en liefdevolle zorgen, waren wij nu nog in Tokyo aan het dwalen. Hartelijk dank voor alles!

Anneke en Edward.